

Pasaka par Karali.

Reiz kādā karaļvalstī dzīvoja Karalis. Viņš bija pats bagātākais karalis kādu pasaule bija redzējusi, bet neviens neticēja ka viņš ir bagāts, jo viņš nevalkāja dārgakmeņus nebrauca ar zelta karieti un nestaigāja greznās drēbēs. Viņam tās nevajadzēja un karaļvalsts dzīvoja nabadzībā, bet nevis tāpēc ka pietrūka dārgumu, bet tapēc ka neviens tos nevēlējās ņemt. Kad retās reizēs Karali apciemoja kādi no pilsētas ļaudīm, tam nebija zelta kausu, ko tautai dot, bet kam ir vajadzīgi šie zelta kausi, šis dimanta krelles, Karalis nodomāja. Jā, tās skaisti mirdz, bet vai rasa agros rītos zaļā zālē nemirdz skaistāk, vai upe sevī nenes vairāk ūdeni kā zelta kausā, vai saule nespīd spožāk par dimanta lādi? Tā Karalis sēdēja noskumis nezinādam ko darīt, kā savai Tautai dot šos bezgalīgos dārgumus, kas Karalim bija. Te vienu dienu pie viņa durvīm kāds klauvēja. Tā bija maza meitenīte, gaiši brūnā, baltām mežģīnēm izšūtā kleitā. Aicinādam mazo ceļotāju iekšā, abi atsēdās pie krāsniņas un klusumā vēroja sprakšķošās malkas pagales degam. “Es zinu, Tu esi Karalis”, teica meitenīte. “Kā Tu zini?” prasīja Karalis. “Jo Tu māki klusēt,” atbildēja meitenīte un pasmaidīja, sniedzama Karalim vislielāko dārgumu, kas Tai bija, šo smaidu. Karalis no krāsns nocēla tējas karafi un ielēja mazajai ceļiniecei siltu ziedu tēju, pienesa tai viršu medu un uz meitenītes mazajām kājiņām uzklāja siltu vilnas seģeni. Viņi abi bija palikuši bagātāki, par siltu smaidu, mīļu vārdu un labu darbu. Kas ir Tava bagātība, ak cēlais pasaku lasītāj?

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch

